

התמיכה והטיפול באוטיזם
Prise en charge de l'autisme
כן לחופש בשיטת הטיפול
לא לאיסור על הפסיכואנליזה

אדוני היושב-ראש של האסיפה הלאומית, גבירתי ורבותי חברי האסיפה.
אנחנו רוצים להסב את תשומת לבכם אל הנטייה הקוטלת חירות שבהצעת ההחלטה שהוגשה על ידי
מר Fasquelle ועוד תשעים ושלושה חברים של האסיפה הלאומית ב-13 באוקטובר 2016, הקוראת לממשלה
"לקדם טיפול באוטיסטים בהתבסס על ההמלצות של הסמכות הגבוהה לבריאות (הסגל"ב)", וגם מזמין "לגנות
ולאסור פרקטיקות אנליטיות לכל צורותיהם כפי שהם אינם מומלצים על ידי הסגל"ב". אנחנו מאוד מופתעים כי
הצעה זו באה בעקבות התערבותו של נשיא הרפובליקה, אשר בכנס הלאומי על הנכות מה-19 במאי 2016,
אחל שתכנית האוטיזם הרביעית תהיה זו של "הפייסנות והאיחוד. מכיוון שאנחנו צריכים לקבל את כל
התשובות ואת כל התגובות המתאימות ביותר, ללא דעות קדומות וללא רצון לכפות פתרון אחד על פתרון אחר".
נהפוך הוא, הדגש של הצעת החלטה זו היא לאמץ עמדה פוליטית קיצונית בתחום מורכב, המתאפיין בנתונים
מדעיים המאפשרים רק המלצות מאוד זהירות.

הצעה זו מבצעת בבירור פעולת הסחה מהמלצות של ה-הסגל"ב בשלוש נקודות לפחות:

- ברצון להפוך את ההמלצות לפקודות.
- בקביעה שהשיטות שהוצעו תקפות מבחינה מדעית.
- בטענה כי הפסיכואנליזה תהיה ברשימת השיטות שאינן מומלצות, זאת כאשר הסגל"ב הביע דאגה, בהעדר
הסכמה בין מומחים, לגבי הרלוונטיות של הגישה הפסיכואנליטית, ודרג אותה ברשימה של השיטות הלא
קונסנזואליות. אך לא קונסנזואליות אינה אומרת בהכרח לא מומלצות.
כולם יודעים כי הדיון על האוטיזם הוא בעל מורכבות גבוהה ביותר. משמעותו משתנה על פי המהדורות של
ספרי הלימוד בפסיכיאטריה, ומחקרים שונים אינם מסוגלים להסביר למה התפשטותו נראית כמגיפה בעשורים
האחרונים, בו בזמן שהם נשארים זהירים מאוד כאשר הם מביעים את דעתם על איכותם של הטיפולים
החינוכיים. קיימת הסכמה בספרות המדעית הבינלאומית כי הטיפולים המומלצים סופרים יותר כישלונות מאשר
הצלחות - בשנים האחרונות המטא-ניתוחים מגיעים בקושי ל-50%. אי לכך, על מה מתבססת הצעת ההחלטה
הזאת בכדי לפסוק בבעיות שבהן מומחים נמצאים באי-ודאות גדולה?
חברי הפרלמנט החתומים סבורים שישנן "גישות בעלות תוקף מדעי אשר הוכיחו את יעילותן". הסגל"ב היה
הרבה יותר זהיר. בשלוש השיטות המומלצות (ABA, TEACCH, ודנור), הסגל"ב רואה כי רק ABA ודנור
משיגות "הנחת יעילות" מדרגה ב', והשלישית היא בעלת רמה נמוכה של ראיות (דרגה ג'). אף לא אחת
משלוש השיטות מגיעה לרמה א', זו של תוקף מדעי. יתר על כן, תכנית דנור, המומלצת על ידי הסגל"ב,
מבוססת בחלקה על מושגים פסיכואנליטיים של מ. מאהלר. אם כך איזה מינון של פסיכואנליזה הופך פרקטיקה
מסוימת לאסורה?

חברי הפרלמנט החתומים מתעלמים מהעובדה כי הפדרציה הצרפתית לפסיכיאטריה, שעליה יש להם ביקורת,
אינה מכריע לגבי הפסיכואנליזה עם אוטיסטים, ולעומתם היא נשארת מחויבת לחופש הבחירה של טיפולים.
עצם העובדה שהמדינה באה להתנגד לעיקרון זה על ידי לקיחת צד בדיונים המדעיים הוא דבר חסר תקדים
במשטר דמוקרטי, ואינו יכול אלא להזכיר באופן אכזרי סטיות טוטליטריות.
הרצון להפוך "המלצות" לבעלות אופי וכוח מחייב וחוקי, אינו יכול אלא להתעלם מהעובדה שבתחום הבריאות,
האמיתות של היום יכולות לא להיות אלו של מחר. זה יוביל להקמת מכשול בפני כל ניסיון לקדם את הידע על
הטיפול של אוטיזם, שנכון לרגע זה הינו חלקי ולא בטוח. המאמצים להקפיא את הידע אינם תורמים
להתקדמות.

גבירתי ורבותי, הזמן דוחק להשמיע בתחום רגיש זה את קול ההיגיון ולתת לאנשי המקצוע המעורבים במשך
שנים רבות בטיפול ותמיכה של אנשים אוטיסטים, ילדים, מתבגרים ומבוגרים בתחומי הפסיכיאטריה של הילד
ומוסדות-חברה רפואיות, להמשיך במשימה שלהם באקלים של שלווה ושלוש בשיתוף עם ההורים ועם הקהילה
החינוכית כולה.

גבירתי ורבותי חברי האסיפה, הריבוי והפלורליזם בהכשרה ובפעולה היה מאז ומתמיד המצפן של הפוליטיקה
של בריאות הציבור, כדי להציע למשפחות ולמטופלים בחירה נהירה וחופשית עבור הטיפול והליווי. הצעת
ההחלטה זו בעצם מבטלת את הכיוון הזה, ומסיבה זו, אנו קוראים לכם שלא לתמוך בה.

תרגום : סמואל נמירובסקי